

[Poul Hansen (Kalundborg).]

bejde, som vi ved er baade haardt og slid-somt og mange Gange ubehageligt. Jeg synes derfor, at vi, selv om vi ikke skal blande os i disse Forhold, alligevel har en vis Interesse i, om denne Løn nu ogsaa føles tilfredsstillende af Arbejderne. Jeg vil i denne Forbindelse gerne sige, at det forekommer mig heldigt, at Arbejderne ved Sukkerfabrikkerne ved de nu førte Overens-komstforhandlinger har opnaaet et ekstra Tillæg for Deltagelse i Døgndriftsarbejde. Det er mit Indtryk, at dette Tillæg var stærkt tiltrængt.

For Markarbejdernes Vedkommende bygger Aflønningen paa et vist Partssystem, idet Lønnen, saa vidt jeg har forstaaet, svarer til Betalingen for 65 Centner Roer pr. Td. Land. Den er, har jeg endvidere forstaaet, oprindelig fastsat under den Forud-sætning, at den skulde udgøre 20 pCt. af Udbyttet, men da Roedbyttet i en Aar-række var stigende — jeg bortser her fra de senere Aar —, kom Lønnen i saa Hen-seende bagefter, og jeg ved, at der næres stærke Ønsker om at opnaa et for Arbej-derne mere fordelagtigt Fordelingsgrundlag — Ønsker, om hvilke jeg for mit Vedkommen-de gerne vil sige, at jeg finder dem rimelige.

Et andet Problem, vi sidste Aar be-skæftigede os meget indgaaende med, var Dyrkningen af de saakaldte Saftroer og Produktionen af Raasukker og Sukkersaft af Saftroer, samt endelig ogsaa Fordelingen af disse Produkter. Vi naaede til Enighed om at bortskære de mere lavprocentige Sukkerroer, men derudover var Menin-gerne stærkt delte. Et Mindretal, herunder mit Parti, foreslog at inddrage saavel Raa-sukker som Sukkersaft under den alminde-lige Sukkerrationering. Dette vilde Flertallet ikke dengang være med til, men hen-viste Problemet til videre Drøftelse i Rigs-dagens staaende Sukkerudvalg. En saa-dan Drøftelse har ikke fundet Sted — ja, Udvalget har i adskillige Maaneder over-hovedet ikke fungeret. Det viser sig nu, at Produktionen af Saftroesukker vel er gaaet noget ned, men dog stadig er betydelig. Det betyder for det første, at en Del Menne-sker kan faa Sødstof uden om Rationerin-gen, og for det andet, at Raastoffer, Hjælpe-stoffer og Arbejdskraft anvendes til en sam-fundsmæssigt forholdsvis kostbar Produktion. I en Tid hvor der bør spares paa Benzin, har vi saaledes stadig de meget lange Trans-porter af disse Saftroer. Der blev heroverfor i Fjor anført, at en Række nye Virksom-heder var opstaaet paa Grundlag af de om-talte Sødstoffer, og at hertil var knyttet

en betydelig Beskæftigelse og en betydelig Eksport. Jeg har Grund til at tro, at Eks-portproblemet er bortfaldet — den højt-ærede Handelsminister maa kunne give os nærmere Oplysninger herom —, og har jeg Ret i, at den er bortfaldet, er der alt-saa ikke noget Hensyn at tage her. Jeg vil mene, at det af beskæftigelsesmæssige Grun-de ikke er nødvendigt at opretholde Virk-somheder, hvis de ikke i øvrigt ved deres Produktion opfylder et nødvendigt eller nyttigt Behov. For mig maa det derfor være afgørende, om disse Virksomheder opfylder et saadant Behov, og om det ikke inden for den normale Rationering er muligt at dække deres Raastofforbrug.

Endelig spiller det ogsaa en Rolle, om vi fortsat kan regne med, at den nuværende Sukkerekseport kan opretholdes, eller om der er Sandsynlighed for, at den inden længe vil bortfalde. I det sidste Tilfælde kan man maaske nok hævde, at der ikke er Grund til at gøre Forandring, fordi denne Produktion af Raasukker og Sukkersaft af Saftroer da sikkert hurtigt vil standse af sig selv. Her ligger et Spørgsmaal, som maa tages op under det kommende Udvalgsarbejde. Eventuelt kan man benytte den Fremgangsmaa-de, at det foreliggende Lovforslag gøres hurtigt færdig, og at vi saa beder den højt-ærede Handelsminister om at foranledige det staaende Udvalg nedsat paa ny, saaledes at vi kan overføre Drøftelserne om Saft-roerne hertil, hvad der jo ogsaa oprindelig var Meningen. Forholdet er nemlig det, at vi maa have det staaende Udvalg nedsat alligevel, saa vidt jeg kan se.

Sidste Aar var mit Parti Medforslags-stiller til et Forslag om, at det staaende Ud-valg skulde drøfte Spørgsmaalet om en Stats-øvertagelse af Sukkerfabrikkerne. Flertal-let i denne Sal var imidlertid saa lammet af sin egen Socialiseringskræk, at man end ikke vilde drøfte denne Sag, og Forslaget blev forkastet. Nu har Sukkerfabrikkerne selv rejst Spørgsmaalet om en langvarig Koncession, hvilket jeg meget vel forstaar. Fabrikkerne staar over for omfattende Moderniseringer, og der er ikke noget at sige til, at de saa vidt muligt vil sikre sig en vis Produktion en Aarrække frem i Tiden. Men der knytter sig til en langvarig Konces-sion mange forskellige Spørgsmaal, som maa klares. Lad mig bare antyde et Par Ting. Skal vi i det hele taget bestemme os for at opretholde en dansk Sukkerproduktion for en lang Aarrække, uanset om vi muligvis inden for denne Periode vil kunne købe Sukker meget billigere paa Verdensmarkedet, end vi selv kan fremstille det? Det er et